

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนบุคคล

ของ นายเฉลิมพล เอกอรุ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๖/๒๕๕๖

เรื่องพิจารณาที่ ๖๖/๒๕๕๕

วันที่ ๑๓ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๖

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๖๗ วรรคสี่ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง และวรรคสองหรือไม่

ความเห็น

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ อยู่ในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ส่วนที่ ๓ สิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคล โดยวรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติที่ให้การรับรองว่า บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการเดินทางและมีเสรีภาพในการเลือกถิ่นที่อยู่ภายในราชอาณาจักร ส่วนวรรคสองวางหลักไว้ว่า การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่ง จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อความมั่นคงของรัฐ ความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน การผังเมืองหรือเพื่อสวัสดิภาพของผู้เยาว์ นอกจากนี้ กฎหมายที่จำกัดเสรีภาพดังกล่าวต้องกระทำเท่าที่จำเป็นและจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้ กฎหมายดังกล่าวต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจงตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่ปรากฏอยู่ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๙

ส่วนพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อการกำกับดูแลและพัฒนาตลาดทุน รวมทั้งกำหนดมาตรการที่มุ่งคุ้มครองผลประโยชน์ของผู้ลงทุนอย่างมีประสิทธิภาพ จึงจำเป็นต้องมีมาตรการเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดไว้ ดังเช่นที่ปรากฏในมาตรา ๒๖๗ ซึ่งอยู่ในหมวด ๑๑ พนักงานเจ้าหน้าที่ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่ปรากฏหลักฐานว่าบุคคลใด

กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีลักษณะอันอาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ประชาชน และสำนักงานมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้กระทำความผิดจะยกย้ายหรือจำหน่ายทรัพย์สินของตน ให้สำนักงาน ด้วยความเห็นชอบของคณะกรรมการ ก.ล.ต. มีอำนาจสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินของบุคคลนั้น หรือทรัพย์สินซึ่งมีหลักฐานอันควรเชื่อได้ว่าเป็นของบุคคลนั้นได้ แต่จะยึดหรืออายัดทรัพย์สินไว้เกิน หนึ่งร้อยแปดสิบวันไม่ได้ เว้นแต่ในกรณีที่มีการฟ้องคดีต่อศาล ให้คำสั่งยึดหรืออายัดดังกล่าวยังคงมีผล ต่อไปจนกว่าศาลจะสั่งเป็นอย่างอื่น และในกรณีมีเหตุจำเป็นไม่สามารถฟ้องคดีได้ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวัน ศาลที่มีเขตอำนาจจะสั่งขยายระยะเวลาออกไปอีกตามคำขอของสำนักงานก็ได้ แต่จะขยายเวลาอีกเกิน หนึ่งร้อยแปดสิบวันมิได้ และวรรคสี่ บัญญัติว่า ในกรณีตามวรรคหนึ่ง เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคล ดังกล่าวจะหลบหนีออกนอกราชอาณาจักร เมื่อสำนักงานร้องขอให้ศาลอาญามีอำนาจสั่งห้ามมิให้บุคคลนั้น ออกนอกราชอาณาจักรไว้ก่อนได้ และในกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วน ให้คณะกรรมการ ก.ล.ต. มีคำสั่งห้ามมิให้บุคคลนั้นออกนอกราชอาณาจักรไว้ก่อนเป็นการชั่วคราวได้เป็นเวลาไม่เกินสิบห้าวัน จนกว่าศาลอาญาจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น

พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๖๗ วรรคสี่ เป็นบทบัญญัติที่เป็นมาตรการป้องกันมิให้บุคคลที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดออกนอกราชอาณาจักร เพราะหากผู้ถูกกล่าวหาได้หลบหนีออกนอกราชอาณาจักรแล้ว การจับกุมตัวมาดำเนิน คดีอาญาย่อมกระทำได้ยาก มาตรการดังกล่าวจึงมีความจำเป็น และกฎหมายได้กำหนดขึ้นก็โดยมี ความมุ่งหมายที่จะป้องกันและปราบปรามผู้กระทำความผิดในตลาดทุนที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจของ ประเทศ และเพื่อให้การใช้อำนาจของสำนักงาน ก.ล.ต. เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อที่จะสามารถ คู้มครองผลประโยชน์ของประเทศและประชาชนได้ สมตามเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้ อันเป็นไป ตามหลักนิติธรรมและหลักความได้สัดส่วนตามความจำเป็นแก่กรณี แม้จะเป็นการจำกัดเสรีภาพใน การเดินทางของบุคคลบ้าง แต่ก็เป็นการจำกัดเสรีภาพโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติของกฎหมายตามที่ บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๔ วรรคสอง กล่าวคือ เป็นการจำกัดเสรีภาพเพื่อประโยชน์ใน การรักษาความสงบเรียบร้อยทางเศรษฐกิจ รักษาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของรัฐและประชาชน โดยส่วนรวมและเพื่อความมั่นคงของรัฐ บทบัญญัตินี้ดังกล่าวเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่มีผลใช้บังคับ

เป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง สอดคล้องกับหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙

จึงเห็นว่า พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๖๗ วรรคสี่ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง

นายเฉลิมพล เอกอรุ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ